

Forfatter: Laub, Hardenack Otto Conrad

Titel: BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1837-01-18)

Citation: Laub, Hardenack Otto Conrad: "BREV TIL: Mynster, Christian Peter Gutzon FRA: Laub, Hardenack Otto Conrad (1837-01-18)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)*, Karl Sehønbergs, s. 51. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-001-shoot-L0022522300010025.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Ryslinge, 18. Januar 1837.

Hvor meget jeg havde længtes efter Brev fra Dig, kjære Christian! det mærkede jeg først ret, da jeg havde læst Dit gode, gode Brev. Hvorfor er Du saa langt borte? hvorfor skal jeg aldrig se Dit kjære Ansigt og trykke Din trofaste Haand? hvorfor skal jeg aldrig sidde hos Dig og sige Dig saa Meget, som ikke kan skrives, tale med Dig om det, som ligger os Begge mest paa Hjertet, at jeg kunde trøstes over Meget: „at vi maatte opmuntres tilsammen ved fælles Tro, Din og min“? — Og dog har jeg det i denne Henseende saa meget bedre, end Du. I Frørup har jeg En, med hvem jeg kan tale om alt dette, som Du ikke kan komme af med, den herligste Fader, som noget Menneske kan have. Til Dig tør jeg skrive det, thi Du kjender ham, og veed, at jeg ikke overdriver, ikke er blind, naar jeg takker Gud for den store Lykke. Han læser alle mine Prædikener uden Undtagelse. Men gid jeg dog havde Dig med, at Du ogsaa kunde læse eller høre en imellem! Du maatte kunne sige mig Noget, som min egen Fader ikke kan. Og om Du ogsaa Intet vilde sige mig, ligesom Fader om s. 52de fleste Prædikener slet Intet siger, tror Du dog ikke, det vilde glæde mig, om Du ogsaa kjendte mig fra denne Side? Jeg synes, jeg kjender Dig bedre, end Du mig, fordi jeg har hørt Dig i Din egen Menighed, og at Du derved, at Du er bedre kjendt, har et Fortrin i vort Venskab. Og dog kjender jeg Dig vel saare ufuldkommen i denne Henseende; thi jeg er fuldkommen overbevist om, at Dine fire Adventsprædikener for 1836 ere langt, langt bedre, end de Prædikener, jeg hørte i Valløby. Det glædede mig ret, at Du skrev just om disse Prædikener; thi disse fire Evangelier har just denne Gang tiltalt mig besynderligt; og jeg mener, de staa fortræffelig paa deres Plads ved Kirkeaarets Begyndelse.

Nytaarsdag var jeg og Sanne efter Prædiken samlet paa Sludegaard med alle Vore paa min Søster Sanne Haaes Fødselsdag, og laa der en Nat; 10. Januar, Faders Fødselsdag vare vi atter i Frørup og laa der to Nætter. Det forekommer maaske Andre, og undertiden forekommer det os selv, som om vi for meget forlade vort Hjem, for at leve i Frørup; men naar vi saa tænke paa, hvor gamle de allerede ere, og hvor svagelige, og hvor glade ved os, og hvor kjærlige, og hvorledes man der lever op i sit inderste Hjerte, og hvor rige vi rejse tilbage derfra, med Velsignelse for os selv og vort Kald, og for vor lille Pige med Velsignelse fra de fromme Bedsteforældre, saa mene vi, vi kan ikke gjøre for meget deraf. Naar vi maatte følge vort Hjertes Drift, saa vilde vi afsondre os fra hele den øvrige Verden, og alene leve i Ryslinge og Frørup. Og dog har vi mange Familier her omkring, som det vel er værdt at besøge. Lassen i Kverndrup og Provst Munck i Ringe ere rare Mennesker og saare agtværdige Præster, og deres Familier s. 53ere som de, og holde af jevn Omgang uden Stads og Anretning. Med Muncks især lader det til, vi blive efterhaanden mere og mere forbundne. Han og Lassen og jeg og tre Andre (Agerbeck kjender Du maaske fra Lindbergs Kirketidende) have dannet et Slags Læseforening. Ogsaa fra Odense Stiftsbibliothek kan man faa mange gode Bøger. — —

De tre Reformationshistorier (af Rohmann, Luplau og Rørdam) har jeg læst med Fornøjelse; de ere alle gode hver paa sin Vis; men Luplaus er uden Tvivl den bedste. Den har gjort overordentlig Lykke her i Menigheden, hvor Mange læse, og Mange, som før ikke gjorde det, have gjort Begyndelsen med den.

Trykkefrihedsselskabets Advents- og Julepsalmer ere ogsaa kjøbt med Begjærlighed, næsten alle mine Konfirmander have af egen Drift faaet dem, og lært de fleste af dem udenad (hvor jeg ofte misunder dem deres Hukommelse). Her er oprettet et Sognebibliothek, hvortil jeg bidrager. Derfra har jeg laant Ludvig Müllers Danmarkshistorie. Kjender Du den? Den fører intet højt. Sprog, og mange Udtryk kunne være uforfødt lave; men den er jevn og forstaaelig, sammenhængende og overordentlig livlig, og i det Hele, mener jeg, en Bog, man skulde undse sig ved at kaste Vrag paa, indtil man kunde vise noget Bedre eller noget ligesaa Godt. Jeg er ret begjærlig efter at høre, hvad Bønderne vil dømme om den. Jeg vil købe den, og Sanne har allerede halv slugt den. Han er en Grundtvigianer, men af de gode, og hans Sprog er meget populært. Endnu har jeg ikke hørt mange gode Domme om den Bog, og derfor gad jeg gjerne høre Din. — — Om vor gamle Ven Olshausen faar jeg ikke Tid at skrive Mere, end at, jeg har glædet mig over hans Bog om s. 54Romerbrevet. Men i en ganske forunderlig Bog har jeg læst Meget for Sanne, Hippels „Lebensläufe nach aufsteigender Linie“ — en Roman af en ganske egen Art, Skildringer af den inderligste, kristeligste Fromhed og af den mest himmelraabende Ugudelighed, filosofiske Samtaler og Studentergemenheder og Ligprædikener, Mest af det Sidste, og en forunderlig vemodig Følelse af det udvortes Livs Tomhed. Jeg veed, Din Fader har kjendt denne Bog.